Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 875/2025
09.07.2025. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Живојина Булатовића, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Николе Думнића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К бр.21/22 од 10.06.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.700/24 од 02.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 09. јула 2025. године, једногласно, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Живојина Булатовића - адвоката Николе Думнића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К бр.21/22 од 10.06.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.700/24 од 02.04.2025. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу одбацује као недозвољен.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Сомбору К бр.21/22 од 10.06.2024. године окривљени Живојин Булатовић оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 121. став 3. у вези става 2. КЗ казна затвора у трајању од седам година и шест месеци, а за кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од једне године, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од осам година.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да Вишем јавном тужилаштву у Сомбору на име трошкова кривичног поступка плати износ од 81.254,00 динара, те да

суду на име трошкова поступка плати износ од 135.285,00 динара, све у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Оштећени АА и ББ су упућени на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.700/24 од 02.04.2025. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужилаштва у Сомбору и браниоца окривљеног Живојина Булатовића, а пресуда Вишег суда у Сомбору К бр.21/22 од 10.06.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Живојина Булатовића - адвокат Никола Думнић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члан 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном или другостепеном суду, пред потпуно измењеним већем, уз истовремени захтев да се у смислу члана 488. став 3. ЗКП извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списа предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је нижестепеним пресудама окривљени „неосновано оглашен кривим за квалификовани облик кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. КЗ“, јер директни умишљај у односу на делу извршено према оштећеном ВВ није постојао, а којим наводима се у суштини указује на непостојање субјективног елемента предметног кривичног дела.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оценио је неоснованим. Ово стога што из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сви објективни и субјективни елементи кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. КЗ, због ког је окривљени оглашен кривим, имајући у виду да је у изреци јасно наведено да је окривљени критичном приликом, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, те свестан свог дела и хтео његово извршење, свестан да је оно забрањено, тешко телесно повредио ВВ, којем је задао четири ударца дрвеном палицом у пределу главе и тела, услед којих је оштећени задобио тешке телесне повреде опасне по живот, те услед којих је два дана

након критичног догађаја преминуо, при чему је био свестан да таква последица може наступити, али је олако држао да до исте неће доћи.

У овако писаним радњама окривљеног Живојина Булатовића јасно произилазе сва обележја, како објективна, тако и субјективна, кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. КЗ, због ког је оглашен кривим, па су наводи браниоца окривљеног којима се нижестепене пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени неоснованим.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог подношења наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које повреде је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Међутим, бранилац у образложењу захтева не наводи на који начин је учињена ова повреда закона, односно на ком незаконитом доказу се нижестепене пресуде заснивају, већ с тим у вези указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа и полемише са исказима саслушаних сведока, јер су искази, према ставу браниоца сачињени супротно одредбама чланова 98, 99, 100. и 402. ЗКП. Захтевом се указује и на повреду одредаба члана 395. ЗКП истицањем да је првостепени суд без образложења одбио предлог да се изврши суочење сведока ГГ и ДД. Поред тога, бранилац у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и с тим у вези наводи да је првостепени суд поклонио веру исказу сведока ГГ иако је овај исказ у супротностима са исказима осталих сведока, да је нејасно на основу којих доказа је закључио да су саслушани сведоци препознали окривљеног као извршиоца предметног кривичног дела, те да у својој одлуци није дао јасне разлоге због чега прихвата судско-медицинско вештачење у односу на повреде које су оштећеном ВВ нанете критичном приликом.

Како све наведене повреде не представљају законски разлог због ког је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић